

com a resposta el silenci i la insolidaritat. Ara, quan s'ha jugat i es juga impunement amb la llibertat i amb el dret de les persones, el "barco", continua demostrant que és construït amb la fusta de la deslleialtat i de la covardia. Davant certes coses l'asèpsia no és sinó l'etiqueta que amaga la política més perversa. Més enllà de les ideologies.

És ben cert que sota un model de llengua sempre hi ha un model de nació i, fins i tot, una escala de valors humans.

QUI MANA?

A. A. Solé (Barcelona)

L'enunciat és curt. De fet, en plantejar-nos aquest interrogant, no ens volem referir a qui mana en qualsevol àrea de la vida quotidiana, sinó que el que volem dir és: qui mana a Catalunya en això de la llengua?

Segurament que hi haurà persones que diran que, en assumptes de llengua, qui mana a Catalunya és la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans. Unes altres diran que és la Generalitat. Jo dic que ni l'una ni l'altra. Ambdues possibilitats caurien de ple en el terreny de la normalitat, i pel que fa a Catalunya, la normalitat n'és ben lluny des de fa molt temps i fins ara no sembla pas que ningú s'entesti a fer-la tornar. Qui mana de debò a Catalunya en això de la llengua és el GEC.

És molt possible que hi hagi persones que no sàpiguen què és o qui és el GEC. I n'hi haurà que, tot i sabent-ho, somriuran escèptiques.

Per als primers —per als qui no saben què és o qui és— els diré que és un grup de persones (homes i dones) que es va donar a conèixer l'any passat com a tal. Nasqué per plantar cara a l'Institut d'Estudis Catalans, i s'han especialitzat a destruir el català com a llengua de cultura, advocant, en la pura tradició del romanticisme tronat, per la llengua del poble. Aquesta és la definició d'intencions més innocent. Dessota, el populisme es transforma en espanyolisme i les "facilitats" en demagogia, atès que ells són els únics dictadors de les transgressions. Unes transgressions que han convertit amb llei amb un absolutisme impensable en el més normativista dels normativistes.

La seva coartada és l'ús del català al carrer. Un ús generalment llunyà de la llengua normativa. Quaranta anys de Dictadura no han passat en va. La gent que ara té de 30 a 50 anys ha estudiat espanyol i en espanyol. El camí normal seria que de mica en mica aquestes persones es "normativitzessin". Doncs, no! El GEC ha descobert que és molt millor —sobretot per a les seves butxaques i per a la seva ignorància— que tothom es "desnormativitzi" per tal que ningú no experimenti el trauma de la

manca de coneixements. Estranya concepció de l'ensenyament. De bell nou, han posat de moda "el bon salvatge". Però ells, com que en tot això, com en llengua, no hi entenen s'entesten a creure's científics.

Fins aquí, les "qualitats" objectives del GEC.

Però aquests senyors i senyores, que s'han d'autoanomenar "els treballadors de la llengua" perquè ningú no s'ho acaba ben bé de crure, compten amb el suport d'algun partit no pas gaire català i amb la complicitat d'algun altre que no vol problemes en aquest punt —tampoc no es nota tant— que s'han encarregat d'instal·lar-los, i és evident que ara per ara tenen poder, la qual cosa vol dir que manen.

Tenen a la seva disposició: l'"Avui", el "Diari de Barcelona" i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Catalunya Ràdio, TVE i Canal 33).

Altrament, pel que fa a diaris en llengua espanyola tant "El Observador" com "La Vanguardia" o "El País", els encoratgen per tal que continuïn llurant tasca de destrucció del català. Fins aquí, és lògic: són diaris espanyols. Però si tanta il·lusió els fa la descoberta del mestís català i tant el lloen, per què no el fan servir?

Però encara no hem acabat. L'Institut d'Estudis Catalans, que fins ara els havia estat vedat, els ha cridat perquè l'ajudin a fer la reforma del diccionari normatiu. Alguns dels seus membres (membres del GEC em refereixo) junt amb el president de la Secció Filològica de l'IEC formen una comissió per a estudiar la reforma esmentada del nostre diccionari. (Bé, això de nostre és un dir: aviat deixarà de ser-ho). Han proposat a l'Institut d'Estudis Catalans una llista de 780 paraules, en la seva majoria castellanes o acastellanades, que la Secció Filològica ja ha acceptat (segons diuen els diaris).

Fa uns dies, un membre del GEC ha estat proposat per a la normalització lingüística de RENFE, tot i transgredint els punts 8 i 9 del conveni signat entre la Generalitat i RENFE, que diuen (aquests punts 8 i 9): que els encarregats de normalitzar el català de la RENFE seran empleats de la companyia, i que la Generalitat instruirà aquests empleats.

Doncs bé, alguna persona ha proposat el GEC per a portar a terme la normalització lingüística de RENFE, i hi ha col·locat —una bona canongia— un dels seus membres.

Tornem ara a la pregunta inicial: qui mana?

Nota: Ens hem assabentat que ha estat ja acomiadat de TVV Canal 9 l'últim corrector d'aquells qui gosaren plantar cara a les normes anorreadores del seu director general, Amadeu Fabregat. A hores d'ara, ja no en queda cap. Tots ells —i amb ells la defensa de la normativa— han estat foragitats de la TVV mitjançant el sistema de la no renovació de contractes.

Atès que la normalització del català a la RENFE ha estat encarregada per González Navas a Xavier Pericay, parent ideològic de Fabregat, no ens sorprendrà gens que

aviat vagin a parar a l'atur les persones que fins ara s'ocupaven de la qüestió de la llengua catalana a RENFE.

De fet, és ben palès que per sobresortir els fan nosa els coneixements dels altres. Però, per a sobresortir, en què?

La resposta és força clara. Potser l'hauríem de trobar en una nova pregunta: qui els paga?

De segur que la llengua catalana ho agrairia.

LA LLENGUA DEL FUTUR

Esteve Valls (Perpinyà)

Des d'ara, ja podem afirmar sense problema que el català serà d'aquí a pocs anys una de les llengües més parlades del món: és evident. Com que la nostra llengua s'agermana —fins a semblar bessonada— a la llengua castellana, el català beneficiarà d'ací a poc temps del prestigi de la llengua de Madrid. Fins i tot els andalusos, extremenys, aragonesos i altres podran dir que parlen català.

Ve't-ne aquí dues proves: la primera és l'ús del verb "seguir", en lloc de continuar. Ex: "Segueixo menjant, ja que tinc fam." Els mitjans de comunicació catalans ("Avui", "El Temps", el "Punt-Girona" i "Perpinyà", TV3, Catalunya Ràdio, Ràdio Arrels, etc.) usen aquests dos mots sense distinció, sense ni tenir consciència que "perseguir", "donar continuació a...", se diu "continuar" i "no pas seguir", en català. El "seguir" és particularment usat per la forma progressiva (segueixo cantant...) més que per la forma simple (segueixo innocent).

Recordem, per això, que "seguir" existeix ben bé en català, quan diem: "Te'n vas? Te segueixi."

L'altra prova de perversió de la llengua és la presència d'una lletra innocent, la "a". En català —val la pena d'ho recordar—, "a" no introdueix pas un nom de persona en funció d'acusatiu, contràriament al castellà.

Agafem un exemple:

"Estimi la Maria", en català.

"J'aime Marie", en francès.

"Quiero a María", en castellà.

Tret del cors ("Tengo cara a María"), el castellà és l'única llengua latina que usa la famosa lletra, precedint un nom de persona, o un grup de persones.